

DEMONENJAGER

DEMONEN JAGER

SARA MARINO

Demonenjager
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2023 Dutch Venture Publishing
Auteur: Sara Marino
Oorspronkelijke titel: *Il Mio Demone*

Omslagontwerp: Jen Minkman
Vertaling uit het Italiaans: Jen Minkman
Tekstredactie: Marieke Veringa
Zetwerk: Rubre Art (Mariska Maas)

Eerste uitgave oktober 2023
NUR 285
ISBN 9789493265615

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

EEN
DEREK

Hier zijn vind ik heerlijk en staat me tegelijkertijd tegen. Te lang op deze aarde zijn dwingt me om mijn ware aard te beteugelen, mijn eigen ik te verbergen, maar soms vind ik dat best leuk. Rondlopen tussen deze kleine, onbeduidende wezens die zo duidelijk inferieur aan mij zijn, maakt me eens te meer duidelijk hoe machtig mijn eigen ras is.

Maar ik loop hier óók rond omdat ik diep vanbinnen weet dat ik jaloers op ze ben.

Niet jaloers op hoe ze zijn, maar op hun leven in de buitenlucht: het feit dat ze van dat geweldige ding genaamd 'de zon' kunnen genieten. Hier hebben de planten enorme bladeren en kleurrijke bloemen, geen trieste, uitgedroogde stammen die een herinnering vormen aan een verleden waarin ze misschien wel ooit gebloeid hebben. Hier is het water dat door de rivieren stroomt en de meren en zeeën vult ongelofelijk blauw, niet rood zoals vuur of zwart zoals pek. De lucht is vrij en blij, niet drukkend en stinkend naar zwavel.

Hen zo te zien leven, met al die heerlijke gevoelens die wij helaas moeten ontberen, maakt me vaak bedroefd. Het is niet dat ik niet blij ben met de plek waar ik geboren ben, maar soms wil ik weleens wat anders. Mezelf uitdagen met iets waar ik stiekem

naar verlang – maar dat zal ik nooit toegeven, zelfs niet als ze me martelen.

Elke keer als ik hierboven kom, neem ik mijn idiote vriend mee, die rondtartelt alsof hij *high* is.

‘Arthur! In duivelsnaam, houd daarmee op!’ fluister ik.

Hij draait zich naar me om en glimlacht alsof er niets aan de hand is. Alsof ik geen levensgevaar vorm voor alles om ons heen. Alsof ik er niet toe in staat ben om mijn tanden in zijn buik te laten zinken en de hele straat te versieren met zijn ingewanden.

‘Kom op zeg, je wéét dat ik dol ben op planten. Kijk dan hoe mooi ze zijn. Thuis kan ik niet eens een madeliefje zien bloeien of genieten van de kleur van een bloem.’

Ik zucht verslagen en kijk toe hoe het wezen voor me zich vooroverbuigt om naar een roos te kijken die wel duizend kleuren rood lijkt te hebben, alsof het ‘t mooiste ding op aarde is. Het is waar dat het een mooie roos is, maar het is gewoon een stomme bloem!

‘Ja, ja, maar we staan hier al twintig minuten stil. Dit slaat nergens op en bovendien staren er mensen naar ons. Je zet me voor paal. We lijken wel twee psychopaten.’

Hij kijkt me van opzij aan. ‘Maar dat zijn we niet, toch? We zijn twee goudeerlijke mensen... of nee, wacht!’

‘Je vindt jezelf echt grappig, hè?’ reageer ik sarcastisch.

Ik draai me om en loop weg in de richting van een klein barre-tje waar ze ook wat snacks hebben, aan de andere kant van de straat. Al snel komt Arthur naast me lopen in zijn nieuwe zwarte spijkerbroek en een of ander raar groen shirt met driekwartsmouwen dat hem gek genoeg goed staat. Opgaan in de mensenmassa is één ding, maar elke keer een volledig nieuwe outfit kopen om mee te gaan met de mensenmode is wat te veel van het goede. We komen hier ook nogal vaak. Op deze manier heeft hij binnen een jaar een container nodig voor al die kleren van hem! Het appartement dat ik heb gehuurd, is niet groot genoeg om mee te gaan in zijn grootheidsmodewaanzin.

Ik blijf staan bij het raam van de bar en kijk naar de flessen wijn die er netjes staan opgesteld. Dan glijdt mijn blik naar onze spiegelbeelden. We lijken zo menselijk. We zijn dan ook topillusionisten. Arthur is ongeveer een meter zeventig lang, met kortgeknipte blonde haren die hij met van die vreselijke stinkgel in model houdt. Zijn ogen, die normaal zo zwart als de nacht zijn, hebben nu een rustige, bruine kleur. Zijn postuur zou je gedrongen kunnen noemen, tenminste, als je naar het menselijk gemiddelde kijkt.

Dan kijk ik naar mijn eigen spiegelbeeld en ik kan niet anders zeggen dan dat het uitzicht me bevalt. Ik weet dat ik een beetje arrogant ben, maar ik heb mezelf qua uiterlijk niet echt heel erg veranderd, en dat pakt best goed uit.

Ik ben minstens tien centimeter langer dan Arthur, iets wat we niet kunnen veranderen als we ons als mens vermommen. Mijn haren hebben hun natuurlijke kleur: zwart. Net zoals Arthur houd ik ze redelijk kortgeknipt, maar het zou me maar enkele seconden kosten om ze terug te laten keren naar hun natuurlijke staat, namelijk heel lang. Mijn ogen zijn echter wel anders dan anders. Het zou maar vreemd zijn als ik hier op straat rondsletterde met rode irissen. Ik heb ze dus naar eigen smaak veranderd in de kleur groen.

De mensen in het barretje zijn er klaar voor om aan hun lunch te beginnen, maar ik zie nog een paar tafeltjes die vrij zijn. We kunnen naar binnen en ons mengen onder de klanten. Er zijn een paar menselijke gerechten waar ik dol op ben. Niet veel, echter: de meeste vind ik maar niks. Die borden gevuld met rare saus, bijvoorbeeld. Er komt een geur vanaf waar ik misselijk van word, om nog maar te zwijgen van al die groente die ze per se willen eten. Alsof mensen geiten zijn.

Ik pak Arthur bij zijn arm en troon hem mee naar achteren, terwijl hij klaaglijk zegt: 'Rustig aan, Derek, er is nog genoeg plek.'

Ik knik en begeef me naar een van de vrije tafeltjes. Naast ons zitten een man in de zestig, die de krant zit te lezen, en een bruinharig meisje met een hele berg papieren om zich heen.

Arthur gaat tegenover me zitten en meteen hoor ik hem zuchten.

‘Gaat het niet goed met je?’ vraag ik hem, terwijl ik het menu bekijk, op zoek naar mijn favoriete gerecht. Ik ben dol op spare-ribs met friet.

‘Dat weet je toch... waar we ook gaan zitten, ik luister altijd mee met het geklets van onze burens en ik raak er depressief van. Mensen praten alleen over zichzelf, geld en vrouwen, en meestal ook nog in die volgorde. Ik bedoel maar – zelfs vrouwen roddelen alleen maar over andere vrouwen!’

‘Je moet ook helemaal niet meeluisteren. Eet gewoon en bemoei je voor één keer eens met je eigen zaken,’ stel ik voor.

Meteen duikt hij in de menukaart en bestelt een bord spaghetti met pesto. Daar is hij gek op, maar ik vind het niets.

Helaas komt de voorspelling die hij eerder heeft gedaan uit: een meisje met korte, zwarte haren en een outfit die naar mijn smaak veel te wild gekleurd is neemt achter hem plaats en begint te kletsen met het meisje dat verdiept is in haar papieren.

TWEE

DEREK

Elena, ga vanavond mee naar het feest!’ roept ze uit, terwijl ze het andere meisje bij een arm grijpt. Die kijkt eindelijk op van haar zeer belangrijke paperassen.

‘Lisa, hoe moet ik het je duidelijk maken? Ik ga niet,’ mompelt ze. Puur toevallig kruist haar blik de mijne.

Ik bekijk dit fingebouwde mens eens goed. Ik vind haar een zekere gratie hebben. Diepgroene ogen zoals de mijne, die me ernstig aanstaren, en bruine, lange haren die in golven om haar gezicht heen vallen. Arthur zucht maar weer eens en haalt me uit mijn gedachten. Ze draait zich weg en richt haar aandacht op haar vriendin, die nog geen moment haar mond dicht heeft gehouden.

‘Je moet me uitleggen waarom! Het wordt een topfeest, iedereen komt. En ze hebben een hoop lekkere dingen te eten,’ roept de vriendin – Lisa – uit. Ze leunt achterover in haar stoel en schudt ongelovig haar hoofd.

Dan wordt het gesprek ineens een stuk serieuzer.

‘Oké, niet boos worden, maar Martin komt ook,’ zegt Lisa.

‘Oh!’

‘Ja, dat dus. Zeg eens eerlijk, heeft hij je uitgenodigd?’

De brunette is duidelijk geïrriteerd, alsof ze niet wil antwoorden en moe is of walgt van het gespreksonderwerp – ik kan niet

helemaal van haar gezicht aflezen wat het is.

‘Hij probeert je al maanden te versieren, of niet?’ dringt haar vriendin aan. Ze krijgt een intense uitdrukking op haar gezicht die ik nog het meest vind lijken op afschuw.

Elena knikt en doet dan net alsof ze rilt.

‘Daar ga je toch niet op in, hè?’

Ze schudt haar hoofd en haar haren golven als zijde in de wind. ‘Lisa, je weet toch dat ik dat nooit zou doen! Die knul is eng. Hij zou moeten branden in de hel voor wat hij heeft gedaan, langzaam en pijnlijk. Je had hem moeten aangeven.’

Ik moet glimlachen als ik aan de situatie denk: ik ken Martin verder niet, maar ik zou hem best willen zien branden.

Het meisje met de zwarte haren gaat met een ruk staan. ‘Nee! Ik wil het gewoon vergeten. Jij blijft ver bij die griezel vandaan, beloofd?’

‘Oh, maak je maar geen zorgen. Ik geef hem geen enkele ruimte. Ik zou wel gek zijn. Ik zou nog liever levend verscheurd worden door een wolf dan met hém uitgaan.’ Ze geeft haar vriendin nog een glimlach voordat die de bar uitloopt en de rust wederkeert.

Ik kijk Arthur aan. ‘Nou, dat viel toch reuze mee. Het ging niet over geld én niet over vrouwen. Alleen over een jongen waar blijkbaar iedereen een hekel aan heeft, die zij allebei het liefste gigantisch zouden zien lijden en sterven.’

Hij knikt opgelucht en stopt een vork vol spaghetti bedekt met groene saus in zijn mond. Vanuit mijn ooghoek zie ik dat de brunette is opgestaan. Als ze me voorbijloopt, laat ze plotseling alle papieren die ze in haar handen houdt op de grond vallen. Ze vliegen overal heen.

‘Verdomme!’ roept ze gekweld uit.

Ik buig me voorover om haar te helpen, omdat ik best nog wat langer oogcontact met haar wil hebben, maar dan kijk ik verbaasd naar wat er precies op de papieren staat die ik voor haar heb opge-raapt.

Zij heeft het ook door.

‘Nee, ik ben niet gek en ik ben ook geen huurmoordenaar, ik zweer het,’ zegt ze als uit het niets.

Ik sla mijn blik op en kijk haar recht aan. ‘Sorry, wat?’ vraag ik verrast.

Ze glimlacht naar me. ‘Ik weet dat het er wat vreemd uitziet, maar het is voor een onderzoek dat ik doe.’

Ik knik, terwijl ik opnieuw naar de papieren kijk. Ik heb een stapel van ongeveer dertig velletjes verzameld en die gaan over een onderwerp dat me zeer nauw aan het hart ligt: demonen. Er staan heel wat afbeeldingen op en in alle kantlijnen zijn handgeschreven notities te zien.

‘Dat is dan wel een vreemd onderzoek,’ merk ik op. ‘Ben je een soort demonenjager?’

‘Nee, het is voor school, voor een van mijn leraren. Het gaat over de geschiedenis en het leven van demonen van de oudheid tot in het heden, maar ik denk niet dat je dat erg interessant zult vinden.’

Ze grist de papieren uit mijn handen en ik pak er weer een paar terug.

‘Maar het interesseert me dan weer wél waarom zo’n leuk meisje als jij zich zo met studeren bezighoudt,’ zeg ik.

Ze trekt een wenkbrauw op. ‘Sorry, hoe bedoel je dat?’

Oh jee, ik geloof dat ik een fout heb gemaakt. Ik wilde haar een complimentje geven, maar ik geloof niet dat ze het heel goed opvat. ‘Nou ja... ik bedoelde, eh...’

Onverwacht steekt ze haar hand naar me uit. ‘Laat maar. Ik heet trouwens Elena.’

Ik pak haar uitgestoken hand aan. Die is klein en warm, en heel even gaat er een rilling door me heen door het lichamelijke contact. Ik voel iets vanbinnen gebeuren, iets wat ik niet snap, maar wat niet onprettig aanvoelt.

‘Aangenaam kennis te maken. Ik heet Derek en mijn vriend hier heet Arthur.’

Arthur staat op en schudt Elena overdreven de hand terwijl hij

haar een lome blik toewerpt. Vervolgens gaat hij weer zitten en praat hij tegen haar alsof ik er niet bij ben. ‘Sorry hoor, hij kan niet zo goed met vrouwen omgaan. Volgens mij wilde hij je alleen een compliment geven.’

Ze lacht vermaakt en duwt een lok haar achter haar ene oor.

‘Ach, dat hoop ik dan maar. Nou, het was me een waar genoegen, maar nu moet ik echt naar de bieb. Bedankt dat je me hebt geholpen met die papieren oprapen. En eh, voor het compliment, voegt ze toe, terwijl ze me een knipoog geeft.

Ik knik alleen terug als een idioot, want ik krijg het niet voor elkaar om nog iets te zeggen voor ze zich omdraait en de bar verlaat.

DRIE

DEREK

Als ik weer ga zitten, merk ik dat Arthur me aanstaart met een gezichtsuitdrukking die me meteen bloeddorstig maakt. ‘Ze is leuk, hè?’ flap ik eruit.

‘Nou! We zouden haar zelfs kunnen opeten. Wat zeg je ervan?’ stelt hij als uit het niets voor.

Ik geef hem automatisch een klap tegen zijn voorhoofd met mijn vlakke hand. ‘Sukkel! Natuurlijk niet. Moet ik je eraan herinneren dat we niet op klaarlichte dag mensen mogen aanvallen?’

Hij knikt schaapachtig, want ik heb gelijk.

‘Maar we kunnen toch een beetje plezier maken? Ze is zo mooi. En dan dat onderzoek dat ze aan het doen is! Weet je wel hoe toevallig dat is? Zou ze echt niet een soort van demonenjager zijn?’

‘Ze is niet de eerste en ze zal ook niet de laatste zijn die zulk onderzoek doet, hoor. Zolang hun onderzoek niet te specifiek wordt en ze ons niet oproepen in een of ander stom ritueel, grijpen we niet in als mensen zich met ons bezighouden. Laat het nou maar gaan, begrepen? Als je honger hebt en je maag nog knort, moet je maar wat anders verzinnen.’

Arthur staat op en gaat er vandoor, terwijl ik nog even blijf zitten en nadenk over wat er zojuist allemaal gebeurd is.

VIER

ELENA

Ik rek me uit, sta op uit bed en voel mijn arme botten kraken. De hele nacht opblijven en over die verdomde boeken gebogen moeten zitten doet mijn rug geen goed. En mijn sociale leven trouwens ook niet. Ik stap onder de lekker hete douche en net als ik eronder vandaan kom en me in een handdoek heb gewikkeld hoor ik mijn telefoon afgaan.

Ik ren naar de hal en trek hem uit mijn handtas. Ik neem op en de stem van Lisa tettert in mijn oor: ‘Hé joh, slaapkop!’

Ik houd de telefoon wat bij mijn oor vandaan om niet meteen helemaal doof te worden. Waarom schreeuwen mensen ’s ochtends al zo? Waarom praten ze überhaupt?

‘Waarom bel je?’ vraag ik kortaf.

‘Ga je vandaag nog naar de bieb?’

Als ik ja zeg, gaat ze door: ‘Dus we zien elkaar daar rond vier uur? Ik moet het ergens met je over hebben.’

‘Best. Tot later.’

Ik hang op en kijk naar de tijd op het scherm. Ik heb nog wel tijd om me aan te kleden én iets te eten voor ik me naar de bibliotheek moet haasten. Ik kan er om twee uur al zijn als ik opschiet. Dat moet ook wel, want anders krijg ik niets gedaan voor Lisa arriveert. Die gaat me zoals gewoonlijk de oren van het hoofd

kletsen en dan kan ik mijn onderzoek wel vergeten.

Om stipt halfdrie zit ik aan mijn gebruikelijke tafel aan het eind van de gang, met het raam in mijn rug. Overal om me heen liggen papieren en terwijl ik schrijf, bestudeer ik allerlei afbeeldingen van demonen met een uilenhoofd, met misvormde ledematen of juist met het uiterlijk van een engel. Op zeker moment trekt een geluid mijn aandacht. Ik kijk op en zie een jongen staan die ik ken: het is de jongen uit de bar die me heeft geholpen mijn papieren op te rapen en me vroeg of ik een demonenjager ben. De jongen die me haarfijn duidelijk maakte dat ik véél te knap ben om me bezig te houden met studeren. Het zal hem wel hebben verbaasd dat ik überhaupt kan lezen en schrijven. Als je geen lelijk eendje bent, betekent dat blijikbaar meteen dat je dús een domme gans bent.

‘Hoi!’ zegt hij enthousiast als hij naast me plaatsneemt.

Ik glimlach naar hem. Hij is wel een beetje een hork, maar hij ziet er ook goed uit.

‘Hallo,’ antwoord ik.

Hij trekt zijn stoel wat dichtter naar de mijne toe. ‘Luister eens, over gisteren... ik wilde je echt alleen maar complimenteren.’

Ik lach nog eens naar hem. ‘Dus je vindt me geen domme gans?’

Hij haalt een hand door zijn haar. ‘Ik heb dus echt iets verkeerd gezegd. Nee! Helemaal niet. Ik was gewoon verbaasd over het onderwerp van je onderzoek,’ zegt hij met een hoofdknikje naar de papieren. ‘Het is toch ook best typisch?’

Ik knik, want eigenlijk heeft hij wel gelijk. Ik besluit het maar eens aan hem uit te leggen. ‘Ja, dat klopt. Mijn docent, die me nu trouwens geen les meer geeft, heeft me gevraagd hier onderzoek naar te doen voor een publicatie waar hij aan werkt. Ik ben er helemaal ingedoken. Ik heb momenteel toch niets anders te doen, en trouwens, het fascineert me wel.’

Hij staart me met die mooie, donkere ogen van hem aan. 'Je... vindt demonen leuk?' vraagt hij verbaasd.

'Nou ja, 'leuk'... dat is een groot woord. Laten we zeggen dat ze me intrigeren. Trouwens, onder ons gezegd en gezwegen: ik ken mensen die zich erger gedragen dan welke demon dan ook.'

'Ik begrijp het,' zegt hij met een ernstig gezicht.

Nu we dan in gesprek zijn geraakt, kabbelt onze conversatie soepel voort: ik laat hem wat van mijn aantekeningen zien en hij lijkt zich er daadwerkelijk voor te interesseren. Daarna stelt hij me wat persoonlijker vragen. Net als ik hem wil vragen om ook eens iets over zichzelf te vertellen, onderbreekt Lisa's stem onze conversatie.

Ik draai mijn hoofd en zie haar aankomen in een blauwe regenjas. Ze kijkt me aan met een grijns die me doet denken aan een kat die net een muis heeft gevangen.

'Stoor ik?' vraagt ze, terwijl ze Derek van top tot teen bekijkt.

Ik schud mijn hoofd, terwijl hij opstaat.

'Nee hoor,' zegt hij tegen haar. 'Ga maar zitten, ik moet er vandoor. Het was leuk je weer te zien,' voegt hij nog toe als hij mij aankijkt. 'Bedankt dat je mijn excuses hebt aangenomen.'

'Geen probleem,' zeg ik, en ik meen het echt. Ik zeg hem gedag en Derek loopt weg. Dan grijpt Lisa me bij mijn arm en knijpt hem bijna fijn.

'Elena, wauw, die knul is echt een lekker ding!'

Hoofdschuddend kijk ik haar aan.

'Kijk dan hoe goed die spijkerbroek hem staat,' gaat ze door, en dat laat me toch even stiekem naar zijn kont kijken.

'Hou toch eens op, Lisa,' smee ik haar, terwijl ik me aan haar grip ontworstel.

Ze blijft echter grijnzen als een idioot. 'Kom op Elena, hij is supersexy. Je zou het op zijn minst kunnen overwegen, toch?'

'Ik ken hem net, dus ik zou je aanraden om nog geen trouwkaarten te gaan ontwerpen. Zeg nou eerst maar eens waarom je me per se wilt spreken.'

Ze leunt wat naar me toe en fluistert: ‘Nou, ik heb vanavond een afspraakje. Ik ben al een tijdje niet uit geweest, dus zou je me kunnen helpen?’

Ik glimlach blij naar haar. ‘Natuurlijk, schat! Geen probleem. Ik vind het leuk dat je weer eens uitgaat, na dat hele gedoe met Martin.’

Tegen zessen stappen we de bibliotheek uit en rijden we naar haar huis toe in mijn auto. Ik denk weer terug aan het moment dat ze me belde toen Martin voor het eerst met haar uit wilde: ze was die middag zo blij geweest. Martin, de knapste jongen uit de buurt, had háár gekozen om mee uit te gaan! Het telefoontje dat daarna kwam, was echter minder leuk geweest en had me het gevoel gegeven alsof ik onder een koude douche was geduwd. Haar tranen, de angst in haar stem... Ik was meteen naar haar toe gegaan en toen ik haar aantrof, lag ze op de bank opgekruld als balletje en met haar haren door de war, met een gescheurde bloes aan en een blauwe plek in haar gezicht van een klap. Hij had haar aangerand toen ze thuis waren gekomen van de pizzeria. Godzijdank was Lisa erin geslaagd hem het huis uit te jagen.

Als we eenmaal bij haar binnen zijn, gaan we samen door haar hele garderobe heen en kiezen uiteindelijk een mooie, zandkleurige jurk uit. Als de bel van de intercom rinkelt, draait ze zich naar me toe.

‘Je bent de beste, Elena,’ zegt ze terwijl ze me omhelst. ‘Nou, nu gaan we allebei niet naar dat feest toe.’

‘Inderdaad,’ zeg ik met een zucht van opluchting. ‘Jij hebt je prins op het witte paard die beneden op je staat te wachten en ik duik nog even de bieb in voor ik naar huis ga.’